

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANVOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA MAJORDONA BARBERA

—Li agrada ben repelat, mossén Nofre?
—Repela, filla meva, que ara és moda, pendre el pèl.

La pau del món

Llargues havien d'èsser, per força, les negociacions diplomàtiques que han de tornar la pau al món, després de la gran guerra que ha devastat, delmat i arruïnat els pobles. Però tot fa creure que l'hora de la pau s'acosta, i que aviat les nacions tornaran al seu viure normal.

Quan, d'aquí a algunes setmanes, la pau preliminar quedi firmada, tots els Estats bel·ligerants i neutrals recobriran la completa llibertat dels propis moviments. Cessarà el bloqueig, cessarà la comunicació, cauran les mil prohibicions que la guerra ha fet necessàries.

Després de quatre tràgiques primaveres de guerra, vindrà una primavera de pau i de renovació per als homes. Hi haurà en els pobles la feblesa de la convalescència. Però l'esperit serà més fort, més coratjós, més esperançat que mai, davant les perspectives que ha obert a l'evolució en l'humanitat la victòria esplèndida de la bona causa.

Ve la primavera de la pau, rica de promeses, suau pel repòs d'una lluita terrible, encoratjadora de les noves activitats materials i esperituals. Cal, no obstant, que s'encarrilli per la bona via el moviment obrer de la post-guerra. Cal que el treball i el capital compreguin les exigències de l'hora present i estableixin pacíficament el nou règim social que la justícia demana. Si un o altre d'aquests elements no ho compregués així, la primavera de la pau, per compte de preparar les futures collites properes, estaria trasbalsada per les tempestes.

Després de la pau entre les nacions, ha de venir la pau entre les classes socials. l'una i l'altra pau han d'estar basades sobre la justícia, que és l'únic fonament durable de les obres humanes.

Un erro d'En Lerroux

ELS trets que els sindicalistes de Sevilla destinaven al cor d'En Lerroux, tan-de-bò hagin ferit idealment el seu front! Perquè nosaltres que hem estat sempre els seus adversaris persistents, el tenim per una força aprofitable i suggestiva, que encara, malgrat el seu capvespre, pot projectar-se amb eficàcia. I el senyor Lerroux està seguint una trajectòria tan desorbitada que arriba a establir contacte amb lo grotesc dramàtic.

Un home d'esquerra té de caure sempre del cantó del poble. No acompanyant-lo en els seus errors, no seguint-lo en les seves cruentes indisciplines, no excusant els seus defectes, mes si extreient de la seva voluntat lo que pot apressar la història o realitzar creacions. «Jo no puc admetre les noves formes d'expansió popular!» — crida el senyor Lerroux. Si li demanéssim el per què, resultaria curiós que ell, l'antic demagog, ens oferiria les mateixes raons que els moderats donen per a oposar-se a l'adveniment de la República, és a dir, que és prematur i que aportaria un sense fi d'anàrquiques desarticulacions.

Així converteix el senyor Lerroux la forma republicana en una resclosa, quan hauria de presentar-la com el més elàstic dels sistemes de govern, tan elàstic que en ell hi caben totes, però totes, les possibilitats. Doncs que no és república una, indivisible i burgesa, la de França? No ho és varia, federal i socialista moderada, la d'Alemanya? No es titula república dels soviets, l'estat rús?

Aquesta, segurament voluntària incomprensió del senyor Lerroux, deu nàixer del seu nou prurid d'aparèixer davant de les forces conservadores com un home de puny, capaç de dominar violentment les situacions difícils. En el fons vé a dir: «Jo, conservant les llibertats burgeses, seria un dictador.» Contrasantit enorme! Un esperit lliberal, oferint-se per a la coacció. La República convertida en unes manilles. El senyor Lerroux cau així en la paradoxa de voler la transformació d'una monarquia en república per a exprèmer totes les repressions.

Què bonica era la república sota l'imperi! — escrivia un periodista republicà francès. El senyor Lerroux no ens deixa ni el consol de somniar amb la república bonica, sota la monarquia, presentant-nos-la com una reialesa plebeia i crudel. L'orgull del gec el porta fins a una voracitat de domini que proclama l'exemplaritat del patíbol com a fórmula d'ordre públic.

Es la nova política atraure's les classes burgeses, oferir-se com a un governant més resolut que no pas els actuals — s'objecta.

No, no; és la nova impolítica del senyor Lerroux. La força més formidable que's redreça a Espanya i al món és la sindicalista. Els obrers no demanen seure's en el clàssic banquet de la vida, sinó que, decidits, comencen per seure's. Com pot creure's que rebutjant i menaçant aquesta força, aconseguirà el senyor Lerroux la governació espanyola? La república lerrouxista portaria una guerra civil automàtica; parisencs i versallesos ressucitarien.

Els temps nous són arribats, i per ells apareix un Lloyd George conciliador i progressista en la monarquia anglesa, i per ells no és possible un La Cierva amb gorra frígia en una república espanyola.

PARADOX

LA VICTORIA OBRERA

ELS nostres treballadors han obtingut, en la dura lluita social, la primera gran victòria. Les condicions amb què ha estat solucionada la vaga de «La Canadiense» representen el primer èxit gros de la nova estratègia obrera adoptada pels sindicats barcelonins.

Han guanyat els obrers el plet. Després dels núvols, torna a lluir el sol. Això no vol dir que ja no hi hagi de haver més nuvolades. Entre dies de sol i dies de pluja, la terra fecunda dona els fruits.

El desenllaç del darrer conflicte fa veure que, realment, la nova estratègia obrera és millor que l'antiga. Gràcies a una combinació de vagues parcials, s'ha aconseguit molt més que amb la vaga general romàntica. I això que potser algú no ha jugat prou net.

Si, han guanyat els obrers. Però ha guanyat també la justícia. Just és, en efecte, que siguin rebaixades les hores de treball, que siguin augmentats els sous, que els presos quedin lliures i que no s'exerceixin represàlies.

S'ha posat de manifest la formidable força dels obrers. Però precisament perquè són forts, els obrers han de ésser ara més justos i més prudents que mai.

Nota còmica

— Ara ens sindicarem nosaltres, els intermediaris; i després els polítics, que són els nostres competidors.

Les delícies del passeig

AQUESTS dies he trobat uns quants amics malhumorats. Per raons d'higiene, el metge els havia ordenat quatre passeigs diaris a peu: dos al dematí i dos a la tarda. I aquests amics, malacostumats amb el tramvia, engarronits per la seva vida sedentària, es planyen de la prescripció facultativa que els ha imposat el passeig higiènic.

Oh amics meus, homes de despatx, d'oficina i de cafè, homes d'atmosfera tèrbola i de llum mesquina! Sou ben dignes de llàstima, perquè ignoreu les delícies del passeig.

El passeig, sobre tot quan es realitza pels voltants de Barcelona, és una cosa bella, admirable, deliciosa. És higiènic, no solament per al còs, sinó també per a l'esperit. Qui no ha sentit o llegit cent vegades aquella sentència de *mens sana in corpore sano*? Si fins la sap el senyor Pic!

El passeig pels camins del Coll, del Guinardó, de la Montanya Pelada, etc., constitueix una font de delícies. I més encara en els temps que som, quan els camps ja senten la proximitat de la primavera. Ai, aquells blats d'un verd nou i brillant! Ai, aquells ametllers tots vestits ja de fulles tendres! Ai, aquells presseguers de flors rosades! Ai, aquells corriols que puguen i baixen! Ai, aquells garrofers protectors i respectables, que us conviden a reposar un moment sota l'ombra fresca!

I aquells horitzons tan amples! I aquell cel tan blau! I aquella mar resplendent sota el sol! I aquell aire tan pur i tan clar, tan diferent del aire de cafè, de tramvia, de botiga, de cine i de despatx?

No teniu raó, amics, de queixar-vos dels passeigs higiènic que per prescripció facultativa heu de fer diàriament. Aqueixos passeigs són un bé pel vostre còs i per la vostra ànima. Us aixamplen els pulmons i us aixamplen l'esperit. I per poc que hi hagi dins de vosaltres el sentit de la bellesa, us sentireu poetes.

Nota còmica

— Hem guanyat la partida, Geroni.
— Viscal!... Ara el que hem de mirar és que els fums de la victòria no se'ns pugnin al cap.

No protesteu, amics, del passeig obligatori. Altres obligacions pitjors hi ha en aquest món. Resigneu-vos dolçament a l'ordre del vostre metge, i veureu com les delícies del passeig fan caure damunt la vostra ànima una rosada que aconorta i rejoyeïx.

FULMEN

Rectors

Mossèn que vesteix sotana verdosa i manteu mig brut, dú sabates de vellut i un berret-teula de cana i ensuma i beu a galet... és un Rector de poblel.

El que vesteix amb esmero sotana a l'estil de bata, porta sibelles de plata i un ample i llustrós sombrero que ni tot un Cardenal... és Rector de capital.

I aquell d'aspecte aixerrat, molt pulcre i amb manteu nou, que apenes els llavis mou fa riure i tret el neguit de nebot i majordona... és deïxeble decidit del Rector de Vallfogona.

JOSEP MARTRUS

En Capviu

NO passa res i el bon reporter se desespera. Com omplir aquelles «quartillas» que esperen notícies sensacionals?

En Capviu està inconsolable. No hi han vagues, ni crims, ni desgràcies de cap mena i ni pagant un parell de pessetes pot trobar qui es presti al *secuestro* d'una vella qual-sevol.

Per fi, aburrit, agafa la ploma i diu malhumorad: Bah! Tallem tela per set o vuit dies. I escriu:

«Circulan rumors de que, para el lunes de la próxima semana, se prepara la huelga general en Sabadell.»

Amb això i les lletres grosses dels títols ja n'hi ha per a omplir una columna.

Al dia següent escriu: «Se acentúan los rumores de una huelga general en la industrial ciudad de Sabadell. Nuestro activo reporter Capviu ha podido comprobar personalmente la presencia de conocidos agitadores en aquella ciudad.»

En Capviu, naturalment, no s'ha mogut de casa, però al tercer dia i sota títols alarmants publica la següent notícia:

«Es inminente la huelga general revolucionaria en Sabadell. Hemos querido informarnos en los centros oficiales, pero las autoridades guardan una profunda reserva. Nos asegura persona bien informada que ha sido reforzada la guardia civil en aquella industrial ciudad.»

Les notícies del diumenge ja són més esparveradores. Sota lletres de pam i pico en Capviu col·loca als llegidors les següents noves:

«La alarma por los sucesos previstos para mañana lunes en Sabadell es enorme. Muchas familias se han trasladado hoy a Barcelona. La Cruz Roja está preparada. Nuestro diligente reporter Capviu sale para aquella ciudad dispuesto al arrastre de los peligros que entraña el cumplimiento de la misión sagrada que se ha impuesto en obsequio a nuestros lectores.»

I ve el dilluns i, es clar, no passa res. Lo més calent era a l'aiguera. Llavors, en Capviu publica lo següent:

«Afortunadamente carecían de fundamento los rumores propalados respecto a una probable huelga general para hoy en Sabadell.»

«Inútil es decir que nos alegra en el alma i que condenamos con todas nuestras energías a esos desahogados que propalan falsedades para sembrar en la opinión funestas alarmas.»

Molt bé, Capviu!

JEPH DE JESPU

Nota còmica

—La millor manera de anar a Gràcia?...
Jo m'ho he empescat: amb un submarino per les cloaques.

LA PIOJERA

Los piojos son uno de los más crueles azotes, una de las grandes plagas de la cárcel. El piojo es el enemigo del preso. Es la bestia rubia que le chupa la sangre, que se le agarra a la carne, que no lo deja vivir.

El piojo es el parásito repugnante, el bicho asqueroso que no se nombra nunca. Los pobres le llaman miseria. Los presos, que son el rigor de las desdichas, la suma y compendio de todas las calamidades, no iban a estar libres de esta. Por las mañanas, cuando salen a paseo, los contemplo yo desde la galería de políticos.

Al romper filas, unos lavan en la fuente sus cucharas de palo y sus platos de metal, otros se remangan el brazo o el pantalón y sacan al sol granos, sarnas y males increíbles, otros se tumban en el suelo y se rascan y se despiojan con el peine o con los dedos.

Un espectáculo erizador. Un espectáculo, que pone la lana del pescuezo de punta y que escalofria la canal de la espalda. El patio de la primera galería parece, en esos momentos, una plaza de arrabal, un rincón de judería, de morería, o de gitanería, un «hall» de lazareto.

Cada preso es un corral o un campo, en el que paca una ganadería.

Cada uno de esos cuerpos miserables, cada una de esas cabezas greñudas es una pradera en la que hormiguan las liendres, en la que patalean aliñcanos gordos como sapos.

Los presos no se bañan, no se mudan de ropa. Los afeitan de dos en dos semanas y les cortan o siegan el pelo de tres en tres meses. No se lavan apenas, porque el agua escasea o falta totalmente en muchas celdas.

Así no es extraño que los piojos hagan presa en ellos, no es extraño que les piquen y los mortifiquen y no les dejen dormir.

Los llevan encima, no por docenas, sino por centenares, por millares, por millones. Tienen llena la cama, la camisa, la celda.

Saltan o vuelan de unas cabezas a otras como los gorriones de un tejado a otro tejado.

Van del andrajo del preso al galón del empleado, de la mollera del quinceno a la jeta del director.

La cárcel es una inmensa piojera. En los lavaderos se ven negros para limpiar las mantas y las ropas.

Hay que hervirlas—me decían ayer en esa dependencia—y aún así no quedan limpias. Para acabar con esa plaga, habría que hervir también a los presos.

ANGEL SAMBLANCAT
Madrid, Prisión de la Moncloa

SANT JOSEP

Sant Josep era fuster, i es llevava matiner. Menjava torrada amb alls i és posava a fè encenalls, fins deixar la fusta llisa.

Al sentir soroll de pisa s'en anava al menjador on l'esperava el millor dels dinars que hom pot gustar, havia fet el menjar, la reina de cels i terra, que, àdhuc amb la mà esquerra, sap polçar pebre i salar.

Sant Josep era fusté, Sant Josep menjava bé. Preu de vida trista i fada amb la noia immaculada, tenint-me com a muller. Prò, ell què hi tenia que fer?

Res.
Mirar-se al bon Jesuset que's revolcava nuet, entremig dels encenalls; no fer cas d'escarafalls de comares del carré. Sant Josep era fusté Sant Josep menjava bé.

SONATA XII

Nang! Nang! Nang!
Pam! Pam! Pam!
Visca! Visca! Visca!

Daria un beso al cogote del secretario Morote.

I un altre apretant molt més a don Sancho Montañés

Nang! Nang! Nang!

Ja corren els tramvies. Ja tenim llum. Ja tenen pa.

Uval
No m'he tornat foll, no; és que no podeu pensar el goig que dona pensar que, de moment, tot s'ha acabat i tot s'ha acabat en bé.

Déu me guardi de retreure cobdícies i malifetes a «La Canadiense», però hauria estat un gran mal el triomf de les tals malifetes i cobdícies, com haurà estat un gran bé el triomf del dret de sos empleats.

Sabeu què m'ha recordat aquesta vaga de empleats, amb quinze duros de sou, davant la gran Companyia? Allò que deien els diputats de Catalunya i Aragó al Senyor Rei:

—Nos, que som tant com vos i tots junts més que vos...

I en efecte han estat més que ella i l'hi han fet mossegar la polça i avenir-se a lo que convenia s'avingués.

Bevem doncs, amics, i després de beure, preparem-nos per a la propera batalla; que un cop arreglat això, tindrem que tornar al plet de l'autonomia catalana.

La gent de Madrid, sembla que s'han pensat que això de nostra llibertat era cosa acabada. I cal!

El senyor Ors, que tindrà lo que volgueu, però al que no pot negar-se-li que seria un bon tirador al blanc, pregonà fa molt de temps la santa insistència. I aquesta santa insistència serà lo que portarà l'autonomia a Catalunya.

En les Bases de Manresa hi ha un mot que val per totes les Bases:

—Volem!
No siguis, bèstia! Pretèn com vulguis el Volem de les Bases de Manresa.

Nota còmica

—Gravetat de circumstàncies?... No sé què hi veuen.... Hi ha hagut tres corrides bones!...

Volem, com a voluntat? Admirable. Volem, envers l'ideal de la llibertat de nostra terra? Enternidor i admirable a l'hora. Què?

Ja ho veig que t'has posat seriò, amic, també m'ha sapigut greu a mi el reptar-te. Sé que ets un bon català i no pas un bèstia, per això amb gran dolor t'he estirat les orelles. Digueu: No és cert que tu i jo i tots els de la taula Volem lo mateix?

Mercès per la encaixada. I ara parlem d'una altra cosa.

Ja ho he dit que parlem, de què voleu parlar, de que no han sortit diaris, de la correguda de braus potser, de vagues?

No, no. Unes coses no ens plauen i les altres no són grates als senyors de la censura.

Nosaltres, bona gent, que menja crema el dia de Sant Josep, i vé aquí al café a fer la copa de l'estudiant, no podem opinar de moviments sociataris, ni de política ni de res.

El senyor que ens governa pensa per nosaltres; en bon agraïment bevem a sa salut.

MORITZ XXI

Notes de fòra

Torroella de Montgri.—PER A ESCOLES. Per part de l'Alcaldia s'estan activant treballs encaminats a la resolució del problema de les escoles. Es una vergonya que una vila de la importància de la nosira, se vegi mancada d'un local propi per a escoles i del material necessari.

La nostra opinió és la de que s'adoptin els mitjans més ràpids i d'una seguretat més veridadera.

—CONCERT.—El dia nou d'aquest mes la Orquestra «Els Montgrins» va donar un concert a la Lliga Republicana, tinguent molts aplausos.

Aniran continuant els concerts fins acabada la quaresma.

Tossa.—Sentim haver de manifestar un gest bastant arbitrari del nostre batlle, perquè a pesar de tot, mereix nostres respectes i consideracions, emperò, com que aquesta vegada, considerem que no ha estat encertat, és nostre deure fer-ho constar.

Havent-li sigut demanat per uns quants joves permís per a continuar la celebració de balls, durant la quaresma, ha contestat negativament.

Ignorem les causes que han motivat tal negativa, puix si ho considerem d'una manera jurídica, els joves no demanaven res més, sinó el corresponent permís, per a exercitar un dret molt lícit, puix no està en pugna amb cap de les lleis positives actualment vigents.

Si ha denegat el permís per qüestions religioses o ètiques, podem objectar que tota vegada que permet el funcionament del Cine, si s'averigües quin és l'espectacle que més atenta contra la moral, potser l'hermós art de la coreografia, quedaria en millor terreny que la indústria pel·lucera.

ESCOLTI, ESCOLTI...

—Veu, allà al lluny, aquell núvol que s'escampà per l'espai, que ferma com un desmai i que, per la part de sota, mostra un gran forat rodó, atravesat per tres ratlles de color gris?

—Sí, senyò.

—Va enterar-se l'altre dia de l'escàndol que's va armà, per certa qüestió de faldes, al café del Camarà, i que a la fi va acabar-se anant a la prevenció tres negres, deu camareres i sis forners?

—Sí, senyò.

—Veu, al costat d'aquells arbres, un carretonet parat amb un lleterro de fusta, que diu, o vol dir, *Llogat*, i del qual un noi moreno, vestit de vellut marró; en descarrega una caixa de galetes?

—Sí, senyò.

—Si ha llegit, com em figuro el *Quijote*, çò present, entre altres divertits passos, aquell dels molins de vent en el qual tant bé demostra que, quan es perd la raó,

les més rares fantasies són possibles?

—Sí, senyò.

—Veu aquelles dugues dones que ara van a travésà, l'una coixa, vella i nana amb un forcell a la mà, i l'altra jove i guapeta, però «lluïnt» un gipó

que sembla fet a la moda de l'any trenta.

—Sí, senyò.

—Ha sentit lo que's fa corre de l'invent d'aquest francès, que diu que plantant un duro se'n cullen cinquanta tres i sembrant un ral de plata i uns retallets de llautó neixen quatre llumaneres monumentals?

—Sí, senyò.

—Veu aquell urbano magre que, recolzat al fanal, amb tanta prossopopeia encén un puro de ral, mentres es menja amb la vista a una raspa que, al balcó del davant, penja una gàvia de canaris?

—Sí, senyò.

—Per últim, i aquí termina, jha vist, d'un quant temps ençà, el mercat de les floristes quin goig comença a fer ja, amb aquells munts de violetes i aquella hermosa abundó de clavells, tan admirables com els de maig?

—Sí, senyò.

Però... ¿per què redimontri em diu tot això?, ai carai!

—Perquè parlar d'altres coses, ara com ara és pecat.

C. GUMA

Comentaris

al Codi Civil

Un benemèrit patrici que's firma *El Caballero del Pilar*, i que per les traces deu ésser del gremi dels solters, acaba de editar uns fulles a tall de *Diploma honorífic* per a regalar als amics o enemics que facin el disbarat de casar-se.

«Mi regalo de boda» es titula aqueix esplèndid obsequi; i els nuvis que rebin com a regal aqueix diploma ja quedaran servits, perquè ell constituirà aviat la desunió del matrimoni.

La tal fulla porta en el seno dels *cónyuges* més intenció que un miura.

Al davant, o sigui a la cara del diploma, hi ha una *elegia* anti-matrimonial escrita en prosa rimada. I per a orla de aqueixa joia literària una col·lecció de retrats: figures històriques: Alexandre el Magne (solter), Amílcar Barca (solter), Plató (solter), Homer (solter), Horaci (solter), Virgili (solter), Maquiavelo (solter). Lo qual vol dir que tots els grans homes i totes les eminències de talent i de bondat foren *celibataires*. I en la mateixa orla, com a terrible contrast, s'hi pinten les fesomies d'unes males dones de l'antiquitat; a saber: Cleopatra, famosa hetàrie (casada), Herodies, la femella més cruel (casada), Safo, la terrible poetesa (casada), Dalila, la infausta barbera que prengué el pèl a Samsó (casada), Messalina, Caterina de Medicis, i Lucrecia Borgia, senyores de sa casa... dels altres, totes «nietas de Malasaña» (casades).

No tenint-ne prou amb aquesta *Cara* tant espantosament denigrant per a els del gremi dels casats, el nuvi esparandí pot girar la fulla o sia el *Regalo de boda* i es troba amb una sàtira de prosa atapada on hi consten els articles més interessants de tots els còdis i, l'autor de la fulla, o sigui *El Caballero del Pilar*, comença a interpretar i comentar tots aqueixos articles, amb una mala llet i una mala intenció a prova de bomba.

Vegi's, sinó, alguns d'aqueixos comentaris, que tenim el gust de copiar:

Del Codi Civil

Art. 52. «El matrimonio se disuelve por la muerte de uno de los contrayentes.» (*Esto está bien, puesto que los mal casados también se mueren*)

Art. 56. «Los cónyuges están obligados a vivir juntos.» (*Si desaparece uno u otro, no pasa nunca nada, ni existe disposición alguna de castigo.*)

Art. 58. «La mujer está obligada a seguir al marido.» (*Cuando*

la mujer se va por delante, como nada dice la ley para este caso, se extingue la obligación del presente artículo.)

Art. 60. «El marido es el representante de la mujer...» (Quere declr este artículo que es el editor responsable para todo lo que pase.)

Art. 61. «No puede la mujer, sin licencia del marido...» (Excepto vender ni gravar sus bienes inmuebles, porque caería por su base el art. 59 antes citado, puede hacer compras, cuyas facturas pagará el marido, y vender las alhajas i mobiliario de la casa.)

Art. 75. «Los requisitos, forma y solemnidades para la celebración del matrimonio canónico, se rigen por las disposiciones de la Iglesia Católica y del Santo Concilio de Trento, admitidas como leyes del Reino.» (Una felicidad completa, claro que hace algún tiempo.)

Art. 80. «El conocimiento de los pleitos sobre nulidad i divorcio de los matrimonios canónicos corresponden a los Tribunales Eclesiásticos.» (Los fallos se comunicarán con la mayor diligencia a los hijos de los nteos de los contrayentes.)

Art. 104. «El divorcio SÓLO PRODUCE la suspensión de la vida común de los casados.» (El legislador, al llegar a este artículo, patente de inmoralidad para cada cónyuge, descansó.)

Art. 105. «Causas legítimas del divorcio...» 2.º Los malos tratamientos de obra o las injurias graves... 4.º La propuesta del marido para prostituir a su mujer.» (Como estos casos, por lo general, no se pueden probar, la declaración calumniosa de una mala mujer se admite como bastante. Quedan engañados, sin esfuerzo alguno, con el uso de este artículo, el infeliz marido y el no menos respetable Juez.)

Art. 109. «El hijo se presumirá legítimo, aunque la madre hubiese declarado contra su legitimidad o hubiese sido condenada como adúltera.» (Me parece que las muy señoras no deben quejarse, ya que ningún marido puede demostrar que su hijo no es su hijo.)

Art. 143. «Están obligados, recíprocamente, a darse alimentos (educación, instrucción, sustento, habitación, vestido y asistencia médica), según la posición social de la familia...» 1.º Los Cónyuges...» (Con el uso de este artículo, cuando a una señora le plazca separarse del marido (art. 105), vendrá éste obligado a marchar al primer puerto de embarque o a pagarle de por vida, con la debida esplendidez, el hospedaje completo.)

Art. 144. «La reclamación de alimentos, cuando proceda y sean dos o más los obligados a prestarlos, se hará por el orden siguiente: 1.º Al cónyuge...» (No se puede pedir más, señoras mías. Una mujer infame, una esposa infiel, maldita, a quien sólo hemos conocido cuatro días, y para nuestra perdición eterna, tiene ante la ley derechos preferentes a nuestros ancianos padres, a quienes debemos gratitud, amor santo, nuestra existencia y cuanto somos.)

Art. 145. «Cuando dos o más alimentistas reclaman a la vez alimentos de una misma persona, obligada legalmente a darlos, y éste no tuviera fortuna bastante para atender a todos, se guardará el orden establecido en el artículo anterior.» (Ejemplo práctico: Un Catedrático que cobra 45 duros mensuales de sueldo, serán 15 para su divertida esposa; los 30 restantes puede ya distribuirlos entre sus hijos, sus padres y demás familia.)

Art. 146. «La cuantía de los alimentos será proporcionada al caudal o medios de quien los da.» (Puede darse el caso de ser adúltera la mujer, y venir obligado el marido a facilitarle hasta coche.)

Art. 147. «Los alimentos se aumentarán proporcionalmente, según el aumento que sufra la fortuna del que hubiere de satisfacerlos.» (En efecto, la mujer de un joven oficial, separada por indigna, irá ascendiendo con él y cobrando también los ascensos.)

Art. 191. «Pasados treinta años desde que desaparezca el ausente o noventa años desde su nacimiento, el Juez, a instancia de parte interesada, declarará la presunción de muerte.» (A pesar de lo manifestado en el presente artículo, tampoco podrá casarse el cónyuge superviviente, pues la presunción para este caso no es muerte. ¡Puede todavía aparecer el que tan ricamente disfruta de estas leyes!)

Qualsevol se determina a casar-se després de llegir el Codi Civil comentat per aqueix benemèrit Caballero del Pilar!

EL PETIT SANT CRIST

En el poble de Vallcabra feia ja una pila d'anys que no havia plogut gota, i aquella gran sequetat a tots els pobres pagesos els tenia esparverats. El Rector, des de la trona un dia els va anunciar que's farien rogatives pregant al Amo de dalt que enviés en aquell poble alguna pluja abundant, Per fer l'efecte més ràpid el rector va suposar que si'l Sant Crist gros sortia plouria més aviat. Però, treure'l i aclarir-se i sortí el Sol, va se igual; llavors, veient la impotència d'aquell Sant Crist, va ordenar l'arcalde, que el retressin fent sortir el petit aviat. L'autoritat, encarant-se amb tal imatge, empipat li va dir:—A veure, nano, si fas la punyefla al gran!

J. STARAMSA

Paròdies del Santoral

Sant Josep-Esteve, ciutadà de Barcelona

Sermó de Quaresma

—Tots ne som d'acaparadors, germans caríssims. Lo que hi ha és que els uns acaparen les subsistències els altres acaparem la gana.

REPICS

Corren veus de que els conservadors, de tota mena de matisos, estan tan cremats amb En Romanones per la forma en que ha tratat els darrers conflictes. Si això fos cert, quasi quasi que seria qüestió de felicitar al Coixet. Perquè fora senyal inequívoca de que ha tractat els conflictes amb solta i dignitat.

Encara no n'estaven enterats? Els jaumis o carlinots o tradicionalistes o diguin-li com vulguin, publiquen un periòdic que porta per títol: Seny. Pobres!... Precisament, Seny! Ara que l'han perdut, tant els de la banda de En Mella com els de la banda del reletó.

Totes aquestes nits, al «Teatre Romea», han fet una obra de circumstàncies: La llum de Jesus. Veritablement, en els dies de fosquetat que havem tingut de atravesar, no's podia demanar una comèdia més adequada. La llàstima és que, segons els crítics, ni la llum de Jesus ha fet la claror necessària.

Pobres barcelonins, no acaben mai les desgràcies. Darrera d'un grapat de conflictes, ara han tingut d'estar dos dies sense diaris. La veritat és que hi perderen ben poca cosa. Per lo que deien!...

A En Gonzalito dels Rots li han donat a Madrid un carrec molt més honorífic i més important que el de Governador que tenia a Barcelona: més sòu i més pisto. Xoca-la, ilustre e infausto Sancho. Te felicitem i ens en felicitem. Perquè tu hi hauràs guanyat i nosaltres també.

Ha pogut solucionar-se depressa i satisfactoriament l'anunciada vaga de cuiners. Val a dir que aquesta no ens amoinava gaire. Perquè què en treiem de que treballin els cuiners... si a la cuina no hi podem fer entrar lessubsistències?... Silo més calent és l'aiguera?..

Agafó un diari de Madrid. I a la secció de telegrames llegeixo un títol amb lletres grosses: El títol diu: «PATATAS SOBRANTES» I el llegidor, trist consumidor i contribuient, pensa: ¡Que me las traigan!

I això de la representació espanyola a la Lliga de les Nacions, com deu estar? Què se'n sap d'aqueixa Lliga? Jo... volen que's siga franc?... Doncs allà va! Aixís que vareig poder constatar que de la Comissió lligaire ne formava part En La Cierva, vaig dir: ¡taty!... Això no serà una lliga; serà un nús.

Avui toreja el Gallito?... Viva España! Avui toreja el Belmonte?... Visca Catalunya! Aquí no hi ha altres qüestions greus, ni conflictes socials, ni set sous que hi valguin. Cuernos i banyes; i banyes i cuernos... I les patates a dos rals i la carn als núbols. La plaça de toros plena i la plaça de vendre vuida. I olé chipè!... i viva En Prim!

A uns quants mil·lions de pessetes ascendeixen les ocultacions dels acaparadors sevillans. Non ragonar di lor... Vol dir que no hi calen comentaris.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Un toca-campanes: El pare-nostre dedicat al inclit Sala és bastant gracioset però no'n convé—S. R. i R.: Tingué de reduir-se per manca d'espai. Ja se'n degué fer càrrec.—Andresito: Les idees que inspiren els seus treballs són molt ben intencionades. Llàstima que la forma dels versos no respongui a tan bons desitgs.—A. G. (Gerona): En la ocasió de rebre's el xisto no's podia publicar. Avui ja no tindria objecte.—J. E. (Olesa de Bonesvalls): Es impossible complaure'l. Hauria semblat un anunci de caràcter particular, i d'això no en publiquem.—Ramon Jové: Poiser sí... però no se'n refii massa.—J. C. S. (Sils): Té un caràcter massa particular.—J. F.: Es massa delicat aquest assumpte.—R. B.: No resulta de les més espontànies, però vaja...